

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., Partizánska 2, Bratislava, proti uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 a sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 a sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024, ako aj týmto uzneseniam predchádzajúcim a nasledujúcim konaním.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-293/NKA-ZA2-2019 z 10. decembra 2019 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona. Ďalším uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-104/NKA-ZA2-2020 z 3. júna 2020 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne sťažovateľovi vznesené obvinenie z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), ods. 6 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 5 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2, 5 písm. a), b) Trestného zákona

s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, z obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. a), ods. 5 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona.

3. Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 uznal sťažovateľa za vinného zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 5 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a trest prepadnutia majetku. Trest prepadnutia majetku bol sťažovateľovi uložený podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona s podľa § 59 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného zákona. Špecializovaný súd uznesením sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/30/2022 zo 17. mája 2023 opravil nesprávny výrok svojho rozsudku sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 v časti týkajúcej sa uloženia trestu prepadnutia majetku tak, že trest prepadnutia majetku sťažovateľovi ukladá podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, pričom súčasne sťažovateľovi s poukazom na § 58 ods. 3 Trestného zákona zaistil aj konkrétne určený majetok (nehnutel'ný majetok, peňažné prostriedky na účtoch a majetkové práva patriace sťažovateľovi).

4. Sťažovateľ písomným podaním z 31. októbra 2023 požiadal špecializovaný súd o zrušenie zaistenia majetku (ktorý bol zaistený uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/30/2022 zo 17. mája 2023), a to z dôvodu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023, ktorým ústavný súd rozhodol o nesúlade § 58 ods. 2, 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku zamietol. Najvyšší súd ďalším uznesením sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v súhrne proti obidvom uzneseniam najvyššieho súdu (uzneseniu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, ako aj uzneseniu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024) poukázal na to, že „*boli povinní jednak materiálne preskúmať trvanie existencie zákonného dôvodu na zaistenie môjho majetku a na základe existujúceho skutkového a právneho stavu boli povinní konštatovať neexistenciu zákonného dôvodu na zaistenie môjho majetku, ak teda za takéhoto stavu dotknuté súdy takto nekonali a... materiálne nepreskúmali zákonnosť a dôvodnosť ďalšieho trvania zaistenia môjho majetku a nerozhodli o zrušení zaistenia môjho majetku z dôvodu zániku účinnosti ustanovenia § 58 ods. 3 TZ, potom konali v rozpore s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 20 ods. 1 ods. 5 ústavy, čl. 13 ods. 4 ústavy, čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 1 ods. 1 ústavy.*“.

6. V konkrétnej rovine sťažovateľ rozčlenil svoju argumentáciu do dvoch rovín. V prvej rovine koncentruje svoje námietky proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024, ktorého protiústavnosť nachádzal v neodôvodenom zamietnutí ním podanej sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného

poriadku, ktorú podal proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 na podklade riadneho poučenia o možnosti jej podania. Kľúčom k právnemu posúdeniu otázky prípustnosti sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 je podľa sťažovateľa vyriešenie otázky, či «*Najvyšší súd SR dňa 09.01.2024 rozhodoval napadnutým uznesením „vo veci v prvom stupni“, t. z. krucialnym problémom je výklad pojmu „rozhoduje vo veci v prvom stupni“ (§185 ods. 2 TP) vo vzťahu k prípustnosti sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia majetku (§ 425 ods. 2 TP).*». Inými slovami, «*Podstatnou sa javí otázka výkladu pojmu „vo veci“, teda či sa má pojem „vo veci“ viazať na vec, o ktorej súd rozhoduje (teda o žiadosti o zrušenie zaistenia majetku) alebo sa má pojem „vo veci“ viazať vo všeobecnosti na vec, ktorá je predmetom trestného konania, teda na vec, ktorá je predmetom meritórneho rozhodnutia konkrétneho trestného konania (t. j. rozhodnutia o vine a prípadnom treste).*».

7. Podľa sťažovateľa «*Trestný poriadok pozná zvlášť aj termín „rozhodovanie, resp. konanie vo veci“ (napr. § 63 ods. 6 písm. a/, b/ TP, § 106a ods. 1 TP, § 191 písm. e/ TP, § 302 ods. 2 TP), a zvlášť pozná a rozlišuje aj termín „rozhodnutie vo veci samej“ (napr. § 10 ods. 14 TP, § 32 ods. 4 TP, § 176 ods. 1 písm. c/ TP). Termín „rozhodnutie vo veci“ pritom vzťahuje Trestný poriadok aj k danej konkrétnej problematike, ktorej sa ten ktorý konkrétny inštitút týka a termín „rozhodnutie vo veci samej“ vzťahuje výlučne k problematike tzv. meritórnych rozhodnutí. Z ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a/ TP je dokonca jednoznačné, že pri rozhodovaní o sťažnosti proti akémukoľvek uzneseniu vydanému v trestnom konaní Trestný poriadok vzťahuje pojem „vo veci“ ku každej jednotlivej veci, o ktorej orgán činný v trestnom konaní alebo súd rozhoduje a to bez ohľadu na štádium trestného konania a bez ohľadu na to, či ide o rozhodnutie vo veci samej, alebo rozhodnutie o akejkoľvek inej veci (dokonca aj procesného charakteru).*». Navyše «*Aj z obsahu, charakteru a účelu úpravy samotnej ôsmej hlavy prvej časti Trestného poriadku („Sťažnosť a konanie o sťažnosti“) je zrejmé, že termín „vo veci“ viaže nie na vec, ktorá je predmetom meritórneho rozhodnutia (t.j. nie na trestné konanie ako také a na jeho aktuálne štádium), ale na vec, ktorá je predmetom sťažnosti a rozhodovania o nej. Právna úprava v ustanovení § 185 ods. 2 TP vyjadrená slovným spojením „a ak rozhoduje vo veci na prvom stupni“ sa tak celkom zjavne neviaže na štádium trestného konania, v ktorom bolo uznesenie (voči ktorému má byť podaná sťažnosť) vydané, ale na to, či uznesenie, ktoré má byť predmetom sťažnosti, bolo prvostupňovým rozhodnutím.*».

8. V nadväznosti na predostretý výklad (vrátane ústavného imperatívu vykladať právne predpisy v prospech čo najširšej realizácie základných práv a slobôd) mal najvyšší súd postupovať ústavne konformne a vecne preskúmať dôvodnosť a zákonnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, a nie sťažnosti z 21. a 22. januára 2024 zamietnuť ako neprípustné podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

9. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ koncentroval svoje námietky na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, ktoré je podľa jeho názoru rozporné s nálezom ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023, ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 2, 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom k zaisteniu majetku sťažovateľa došlo práve podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona.

10. K podstate tejto námietky sťažovateľ argumentoval tým, že z právnych účinkov nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023 vyplýva aj strata účinnosti § 58 ods. 3 Trestného zákona, na ktorého podklade došlo aj k zaisteniu jeho majetku, a práve z tohto dôvodu požiadal podaním z 31. októbra 2023 o zrušenie zaistenia svojho majetku (zaisteného uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/30/2022 zo 17. mája 2023). Najvyšší súd na predmetný návrh sťažovateľa reagoval jeho zamietnutím z dôvodu, že jeho majetok nebol zaistený podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona (toto ustanovenie Trestného zákona bolo vyhlásené za protiústavné a stratilo aj platnosť), ale k zaisteniu majetku došlo na podklade § 58 ods. 1 Trestného zákona.

11. Sťažovateľ v súvislosti s uložením aj trestu prepadnutia majetku práve rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 poukázal na to, že „argumentácia súdu nevyplývala z materiálneho chápania právneho štátu, nakoľko samotný rozsudok ŠTS zo dňa 15.06.2022, sp. zn. 8T/10/2021 síce obsahoval vo výrokovej časti (celkom zjavne chybné) odkaz na ustanovenie § 58 ods. 1 TZ, avšak už z odôvodnenia označeného rozsudku ŠTS bolo zrejmé, že trest prepadnutia majetku ŠTS neukladá za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 58 ods. 1 TZ, ale práve bez splnenia týchto podmienok a to obligatórne, t. j. v zmysle ustanovenia § 58 ods. 3 TZ.“. Pokiaľ teda je nesporné, že v dôsledku nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023 „došlo od 20.10.2023 ku strate právnych účinkov ustanovenia § 58 ods. 3 TZ, potom z pohľadu jediného možného a legálne prípustného nahliadania na trvanie zákonnosti zásahu do vlastníckeho práva mojej osoby je vyvodenie záveru, že od 20.10.2023 neexistuje hmotnoprávny dôvod s povahou zákonného podkladu, ktorý bol vyjadrením výroku uznesenia o zaistení majetku, ktorým bol obmedzený výkon môjho vlastníckeho práva k zaistenému majetku.“.

12. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, garantované čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/2/2024, zo dňa 14.02.2024, ktorým senát Najvyššieho súdu SR zamietol ako neprípustnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/14/2022 zo dňa 09.01.2024, konaním uvedeným v časti III. tejto ústavnej sťažnosti, ako aj konaním súdu, ktoré vydaniu napadnutého uznesenia zo dňa 14.02.2024 predchádzalo ale aj nasledovalo, porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 20 ods. 5 Ústavy SR, a v nadväznosti na čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, a právo na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/14/2022 zo dňa 09.01.2024 a naň nadväzujúcim uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/2/2024 zo dňa 14.02.2024, konaním uvedeným v časti IV. tejto ústavnej sťažnosti, ako aj konaním Najvyššieho súdu SR, ktoré vydaniu napadnutých uznesení zo dňa 09.01.2024 a zo dňa 14.02.2024 predchádzalo ale aj nasledovalo, porušené bolo.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/2/2024 zo dňa 14.02.2024.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/14/2022 zo dňa 09.01.2024 a vec sa Najvyššiemu súdu SR vracia na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení so základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o zrušenie zaistenia jeho majetku, a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024, ktorým bola podľa § 193 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zamietnutá ako neprípustná sťažovateľom podaná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, ako aj konaním ktoré predchádzalo vydaniu predmetných uznesení najvyššieho súdu a nasledovalo po ňom. V sekundárnej rovine sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru aj čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 5 ústavy. Sťažovateľ uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 vyčíta arbitrárne posúdenie podmienok zaistenia jeho majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku, pričom toto ustanovenie stratilo platnosť v dôsledku nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023, a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 sťažovateľ vyčíta arbitrárne posúdenie procesných podmienok prípustnosti sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 9Tdo/14/2022 z 9. januára 2024.

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

17. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi

obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

19. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

20. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde, alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

III.1. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024:

21. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 k otázke prípustnosti sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku (ako riadneho opravného prostriedku) podrobne rozviedol otázku svojej funkčnej príslušnosti, ktorá bola založená „vyžitím práva podať odvolanie proti prvostupňovému rozsudku“ a nemohla byť založená ani nesprávnym právnym poučením o možnosti podania opravného prostriedku vrátane výnimky podľa § 193 ods. 2 Trestného poriadku, pričom najvyšší súd interpretoval obsahový význam § 185 ods. 2 Trestného poriadku za situácie, keď o žiadosti o zrušenie zaistenia majetku rozhodoval v konaní pred súdom predseda senátu tak, že sťažnosť proti takému rozhodnutiu Trestný poriadok *«síce výslovne pripúšťa (čím je splnená prvá z kumulatívnych podmienok: „Uznesenie súdu... možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa“), avšak súčasne (kumulatívne) musí byť splnená aj ďalšia podmienka, ktorou je, že súd „rozhoduje vo veci v prvom stupni.“»*. Práve druhá kumulatívne stanovená podmienka, a to rozhodovanie v prvom stupni, splnená nebola, resp. podľa najvyššieho súdu *„je splnená vtedy, ak z pohľadu štádií súdneho konania prvostupňového (konanie o obžalobe*

alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste) a odvolacieho (konanie o odvolaní/odvolaniach na to oprávnených subjektov trestného konania) sa vec nachádza v štádiu prvostupňového konania.“. Tento záver podľa najvyššieho súdu vyplýva priamo zo zákonnej dikcie § 185 ods. 3 a 4 Trestného poriadku, ktoré systematicky nadväzujú na § 185 ods. 2 Trestného poriadku a «ktoré nepripúšťajú iný výklad (a iný logický záver) než ten, že tieto ustanovenia stanovujú pre štádium odvolacieho konania výslovne len dva prípady, v ktorých (aj) proti uzneseniam odvolacieho súdu v čiastkových (resp. procesných) otázkach, ktoré vystanú počas odvolacieho konania a ktorými sa odvolacie konanie nekončí (t. j. nejde o samotné rozhodnutie o odvolaní/odvolaniach), možno (je prípustné) podať sťažnosť (o ktorej rozhoduje iný senát identického súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu), a síce pokiaľ ide o uznesenie predsedu senátu odvolacieho súdu, ktorým uložil poriadkovú pokutu a uznesenie odvolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby. Iný výklad dikcie odseku 2 ustanovenia § 185 Trestného poriadku v časti „ak rozhoduje vo veci v prvom stupni“ než ten, že sa týka výlučne uznesení prvostupňového súdu (konajúcemu o obžalobe alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste) by popieral význam odsekov 3 a 4 tohto ustanovenia spôsobom, ktorým by ich staval do svetla ustanovení obsolétnych (teda zbytočných).».

22. Najvyšší súd teda uzavrel, že „Už zo samotnej povahy súdneho konania, a jeho do úvahy prichádzajúcej dvojinštančnosti (keď nástup odvolacieho konania je závislý od procesnej aktivity subjektov oprávnených podať odvolanie) vyplýva (pričom vyššie označené zákonné ustanovenia tento záver len podporujú), že všetky rozhodnutia procesného charakteru, ktoré z pohľadu predmetu riešenej otázky nepredstavujú meritórne rozhodnutia (primáme týkajúce sa otázky viny), sú v konkrétnej trestnej veci zverené aktuálne konajúcemu súdu (rešpektujúc štádium, v ktorom sa súdne konanie práve nachádza), t. j. v štádiu odvolacieho konania odvolaciemu súdu, na čom nič nemení skutočnosť, že v prvostupňovom konaní by inak (ak by sa vec nachádzala v štádiu prvostupňového konania) išlo o uznesenie súdu I. stupňa (s identickým predmetom), proti ktorému by sťažnosť (podľa výslovnej úpravy Trestného poriadku) prípustná bola, hoci proti obdobnému uzneseniu odvolacieho súdu sťažnosť prípustná nie je.“.

III.2. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024:

23. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 vyhodnotil žiadosť sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku na podklade nálezov ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023 ako nedôvodnú, keďže sťažovateľovi bol rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 po uznaní viny za stíhanú trestnú činnosť uložený aj trest prepadnutia majetku, a to podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona (nie podľa § 58 ods. 2, 3 Trestného zákona). Toto zákonné ustanovenie Trestného zákona nebolo predmetným nálezom ústavného súdu nijako zasiahnuté, resp. vyhlásené ako protiústavné. V dôsledku toho teda „V danom prípade nemožno z uvedeného dôvodu konštatovať, že u obžalovaného [REDAKOVANÉ] podľa § 427 Trestného poriadku zanikol dôvod, pre ktorý bol jeho majetok zaistený. Išlo by o formálne konštatovanie, ktoré však nemá materiálny (reálny) základ. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že uznesením špecializovaného trestného súdu z 15. júna 2022, sp. zn. 8T/10/2021 bol nesprávne uvedený dôvod zaistenia jeho majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, pričom správne mal byť uvedený dôvod zaistenia jeho majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona tak, ako

bol 15. júna 2022 vyhlásený rozsudok vo výroku o treste prepadnutia majetku na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu v predmetnej trestnej veci vedenej pod sp. zn. OT/10/2021.“.

III.3. Posúdenie veci:

24. Prvoradou úlohou ústavného súdu bolo posúdiť ústavnú konformnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024, keďže najvyšší súd v tomto svojom uznesení vyhodnotil sťažovateľom podanú sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 ako neprípustnú a vecne sa nezaoberal argumentáciou sťažovateľa o zákonnosti a ústavnosti ďalšieho zaistenia majetku sťažovateľa podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu zániku platnosti tohto zákonného ustanovenia na podklade nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023. Naopak, najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 sa vecne zaoberal dôvodnosťou ďalšieho zaistenia majetku sťažovateľa, ktorý mu bol zaistený uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 8T/10/2021 z 15. júna 2022 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/30/2022 zo 17. mája 2023 z dôvodu uloženia trestu prepadnutia majetku podľa § 58 Trestného zákona (na zabezpečenie výkonu tohto trestu) na podklade ním podanej žiadosti podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku. Posúdenie ústavnej konformnosti právnych záverov uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 má procesný dopad aj na posúdenie včasnosti (§ 125 zákona o ústavnom súde) sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024.

25. Preskúmaním uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Závery, ktoré najvyšší súd podrobne formuloval, nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by boli zjavne nelogické, vnútorne protirečivé alebo nedávali odpoveď na podstatu a význam aplikovanej právnej úpravy práve pri posúdení aj sťažovateľom namietanej kľúčovej právnej otázky rozdielu medzi „rozhodnutím vo veci samej“ a „rozhodnutím vo veci“. Naopak, najvyšší súd nielen riadne odôvodnil svoje závery o nedostatku svojej funkčnej príslušnosti na rozhodovanie porovnaním § 185 ods. 2 Trestného poriadku s § 185 ods. 3, 4 Trestného poriadku, ale tieto aj podrobne a prilietavo odborne vysvetlil na takej úrovni, že ústavný súd nevidí potrebu ich v predmetnom rozsahu bližšie vysvetľovať. V tomto smere odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 zodpovedá riadnemu, a teda aj ústavne udržateľnému odôvodneniu vysloveného právneho názoru, čoho dôležitosti si bol aj najvyšší súd sám vedomý, keďže nedostatok funkčnej príslušnosti eliminoval jeho možnosť vyjadriť sa ku skutkovým a k právnym otázkam súvisiacim s meritom dotknutým rozhodnutím posudzovanej veci (pretrvávajúce opodstatnenosti zaistenia jeho majetku). V naznačenom smere ústavný súd sťažovateľovi len pripomína, že v konaní o ústavnej sťažnosti nie je možné zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku s posúdením rozhodnutia takého súdu v konaní o ústavnej sťažnosti, pretože ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 399/2022, IV. ÚS 665/2023).

26. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, IV. ÚS 665/2023) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako tak aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Navyše procesný neúspech sťažovateľa má len parciálny/čiastkový dopad na ním namietaný diapazón základných práv a slobôd, keďže § 425 ods. 2 Trestného poriadku sťažovateľovi umožňuje sa opätovne uchádzať o ich ochranu v ďalšom konaní, v ktorom sťažovateľ opätovne môže žiadať o zrušenie zaistenia svojho majetku.

27. Ústavný súd k problematike riešenej v bode 25 tohto odôvodnenia doplnkovo dodáva, že ide o okolnosť v rozhodovacej praxi súdov stabilne a dlhodobo vyriešenú v súlade so znením zákona. Bez § 185 ods. 3 a 4, ale aj § 32 ods. 5 písm. d) Trestného poriadku by nebolo možné reparovať deficit funkčnej príslušnosti súdu určenej zákonom. Zjednodušene, nebolo by komu vec predložiť na rozhodovanie o sťažnosti, keďže ide o rozhodnutia druhostupňového (alebo dokonca dovolacieho) súdu, nemohol by teda ani byť vyvolaný tzv. devolutívny účinok podanej sťažnosti. Alternatívnym formulačným vyjadrením takého riešenia je § 83 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku, ktorý má povahu pravidla pripúšťajúceho výnimku vykonanú práve podľa § 185 ods. 4 Trestného poriadku.

28. Tento problém sa týka aj dotknutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024, ktoré možno považovať za použiteľné riešenie na báze analógie len v dôsledku nesprávneho poučenia o sťažnosti v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 (aj keď bez relevantných procesných konzekvencií takej chyby), keď ide o alternatívu odpovede sťažovateľovi len listom, pričom procesná forma na podstate veci nič nemení.

29. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na tento záver nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 20 ods. 5 ústavy vrátane porušenia čl. 13 ods. 4 a čl. 16 ods. 2 ústavy.

31. Pokiaľ ide o porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, § 122). Ústavný súd v danom prípade nezistil, že by došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ani nie je možné dospieť k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Ústavný súd poznamenáva, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014, III. ÚS 167/2015). V rámci trestného stíhania je obrana pred vzneseným obvinením a náprava porušenia práv v rámci takto generovaného spravodlivého procesu predmetom (dokonca výlučne) súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď však prieskum rozhodnutia súdom vyššieho stupňa je dohovorom požadovaný len pri uznaní viny, teda pri meritórnom rozhodnutí (čl. 2 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

32. Sťažovateľ podal proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, riadiac sa nesprávnym poučením, sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 túto procesnú aktivitu sťažovateľa zhodnotil tak, že *„nesprávne poučenie o práve podať sťažnosť (v príslušnej lehote) proti uzneseniu, proti ktorému sťažnosť podľa Trestného poriadku prípustná nie je, nemôže založiť (vytvoriť) právo sťažnosť podať, vychádzajúc z princípu, podľa ktorého na neprávne nemožno založiť právo.“*. Následky nesprávneho právneho poučenia je možné v prospech sťažovateľa interpretovať len v prípade právnej situácie podľa § 193 ods. 2 Trestného poriadku, keď *„ako oneskorenú nemožno zamietnuť sťažnosť, ktorú oprávnená osoba podala oneskorene len preto, že sa spravovala nesprávnym poučením, ktoré jej bolo dané pri oznámení uznesenia. Toto ustanovenie sa však na posudzovanú procesnú situáciu nevzťahuje, pretože sa zjavne týka procesnej situácie, kedy sťažnosť prípustná je a sťažovateľ podá sťažnosť oneskorene (t. j. po zákonnej lehote) len v dôsledku nesprávneho poučenia o (dlhšej než zákonnej) lehote na podanie sťažnosti. Už z logiky veci potom vyplýva, že pokiaľ sťažnosť proti uzneseniu prípustná podľa zákona nie je, nemôže ani plynúť lehota na podanie (nepřípustnej) sťažnosti.“*

33. Ide teda o štandardnú procesnú situáciu a práva sťažovateľa mali byť chránené (aj keď platí, že vo vzťahu k evidentnej poučovacej chybe súdu) prostredníctvom kvalifikovanej obhajoby advokátom postupom uvedeným v bode 36 tohto odôvodnenia.

34. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie

doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

35. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

36. Vychádzajúc z toho, čo už bolo uvedené, mal sťažovateľ (ak to považoval za odôvodnené v rámci ochrany svojich základných práv) podať ústavnú sťažnosť priamo proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, keďže proti tomuto uzneseniu nemohol podať sťažnosť (ústavný súd parciálne pri procesnom inštitúte zaistenia majetku pripúšťa výnimku z princípu subsidiarity, teda prieskumu len konečných meritórnych rozhodnutí). Keďže tak nekonal, zmeškal zákonnú lehotu podľa § 124 zákona o ústavnom súde na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, pričom lehotu na jej podanie sťažovateľ nesprávne odvíja od 14. februára 2024, keď najvyšší súd rozhodol o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024, resp. od 6. marca 2024, keď bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 doručené jeho osobe, resp. jeho obhajkyňi.

37. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľovi táto lehota vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 uplynula ešte pred podaním jeho ústavnej sťažnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol ako celok podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania (III. ÚS 608/2017, III. ÚS 175/2020).

III.4. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 a sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 a nasledovalo po ňom:

38. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti okrem obsahovej stránky uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 4To/14/2022 z 9. januára 2024 a sp. zn. 3Tost/2/2024 zo 14. februára 2024 namietal aj postup najvyššieho súdu v čase, ktorý predchádzal vydaniu predmetných rozhodnutí najvyššieho súdu a nasledoval po ňom.

39. Táto námietka sa obsahovo týka okolnosti, či/že mal najvyšší súd rozhodnúť o zrušení zaistenia majetku *ex officio* podľa § 427 Trestného poriadku, a to v súvislostiach odvolacieho konania a konzekvencií dotknutého derogačného nálezu ústavného súdu týkajúceho sa § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona. Aby však mohol ústavný súd v tomto smere preskúmať závery najvyššieho súdu (iný postup v konaní o ústavnej sťažnosti nie je možný) predchádzajúce samotnému rozhodnutiu najvyššieho súdu o podanom odvolaní, musí byť najprv vyvolané pozitívne alebo negatívne riešenie predmetnej procesnej otázky (zrušenia zaistenia majetku) najvyšším súdom v priebehu odvolacieho konania, k čomu aj došlo oboma ústavnou sťažnosťou napadnutými uzneseniami (resp. vo vecnej rovine chronologicky prvým z nich), avšak, ako z predchádzajúcich častí tohto odôvodnenia vyplýva, bez možnosti vecného prieskumu záverov najvyššieho súdu ústavným súdom, a to

v dôsledku nesprávneho postupu sťažovateľa pri uplatňovaní ním produkovaných námietok. Možný ďalší postup sťažovateľa už bol naznačený, keďže doterajšími rozhodnutiami nie je vylúčená možnosť opätovne žiadať v odvolacom konaní o zrušenie zaistenia majetku. Aktuálne neostáva iné, ako túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2024

Libor Duľa
predseda senátu